

หลักการปริวรรตอักษรโบราณที่พัฒนามาจากอักษรของอินเดีย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภรณ์กานท์ วิมลเกษม

การปริวรรต (Transliterations) เป็นการถ่ายถอดหรือเปลี่ยนรูปอักษรและอักษรวิธีแบบหนึ่งมาเป็นตัวอักษรและอักษรวิธีของอักษรอีกชนิดหนึ่งอย่างมีหลักเกณฑ์ ซึ่งเมื่อปริวรรตแล้วก็จะสามารถเขียนกลับเป็นอักษรและอักษรวิธีเดิมได้ และตัวอักษรที่จะนำมาปริวรรตนั้นมีทั้งอักษรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันหรืออักษรโบราณก็ได้

สำหรับบทความนี้จะกล่าวถึงเฉพาะหลักเกณฑ์และวิธีการปริวรรตหรือการถ่ายถอดอักษรที่ใช้กับอักษรในจารึกโบราณของราชวงศ์ต่างๆ ของอินเดีย เช่น ราชวงศ์โมริยะ ราชวงศ์กุษาณะ ราชวงศ์คุปตะ และราชวงศ์ปัลลวะ เป็นต้น รวมทั้งใช้ปริวรรตอักษรโบราณที่พัฒนามาจากอักษรของอินเดียที่พบในจารึกของประเทศไทยและประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ อักษรปัลลวะ อักษรหลังปัลลวะ อักษรขอมโบราณ และอักษรมอญโบราณ เป็นต้น ไม่ว่าจารึกนั้นจะเขียนด้วยภาษาที่รับมาจากอินเดีย คือ ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต หรือ ภาษาของท้องถิ่นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ภาษามอญโบราณ ภาษาเขมรโบราณ และภาษาพม่าโบราณ เป็นต้น ทั้งนี้เพราะเป็นการถ่ายถอดอักษรตัวต่อตัวจากอักษรและอักษรวิธีโบราณมาเป็นอักษรและอักษรวิธีปัจจุบันเท่านั้น ไม่ได้ถ่ายถอดตามเสียงของภาษา

ตัวอักษรปัจจุบันที่นักภาษาโบราณทุกชาติไม่ว่าจะเป็น อินเดีย ฝรั่งเศส อังกฤษ หรือชาติต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ใช้ในการปริวรรตหรือถ่ายถอดจารึกอักษรโบราณเหมือนกันก็คือ อักษรโรมัน แต่สำหรับนักภาษาโบราณของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น นิยมที่จะปริวรรตเป็นอักษรที่ใช้ในปัจจุบันของชาติตนทั้งสิ้น เพื่อให้คนในชาติของตนอ่านเข้าใจ เช่น นักภาษาโบราณของประเทศพม่าก็ปริวรรตเป็นอักษรและอักษรวิธีพม่าปัจจุบัน นักภาษาโบราณของประเทศไทยก็ถ่ายถอดเป็นอักษรและอักษรวิธีไทยปัจจุบัน แต่เมื่อต้องการเผยแพร่คำอ่านและคำแปลจารึกไปในระดับนานาชาติ ก็จะปริวรรตเป็นอักษรโรมัน ดังนั้นจึงควรศึกษาวิธีการปริวรรตเป็นอักษรโรมันและอักษรไทยเปรียบเทียบกับกันเพื่อจะได้นำไปใช้ได้ถูกต้อง

ข้อควรระวังและวิธีการปริวรรตอักษรโบราณ

ในการปริวรรตอักษรโบราณเป็นอักษรโรมันและอักษรไทยนั้น มีข้อควรระวังและมีวิธีการที่ต้องศึกษาและทำความเข้าใจดังต่อไปนี้

1. ผู้ปริวรรตต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและอักษรวิชัยของอักษรโบราณที่จะปริวรรต กล่าวคือ ต้องทราบว่าอักษรชนิดนั้นๆ มีส่วนประกอบใดบ้าง แต่ละส่วนมีตำแหน่งและหน้าที่อย่างไรจึงจะปริวรรตได้ถูกต้อง สำหรับตัวอักษรที่พัฒนามาจากอักษรอินเดียโบราณที่ใช้ประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีส่วนประกอบ 4 ส่วน ดังนี้

- 1.1 รูปพยัญชนะ (Consonants) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ
 - 1.1.1 รูปพยัญชนะตัวเต็ม (Superscripts)
 - 1.1.2 รูปพยัญชนะตัวเชิง (Subscripts)
- 1.2 รูปสระ (Vowels) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ
 - 1.2.1 รูปสระลอย (Independent Vowels)
 - 1.2.2 รูปสระจม (Dependent Vowels)
- 1.3 รูปเครื่องหมาย (Diacritics) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ
 - 1.3.1 รูปเครื่องหมายกำกับคำ ได้แก่ เครื่องหมายนิคทิต เครื่องหมายวิสรตะ เครื่องหมายวิราม และ เครื่องหมายอุปทานียะ
 - 1.3.2 รูปเครื่องหมายขึ้นต้น คั่นข้อความ หรือลงท้ายข้อความ เครื่องหมายประเภทนี้ไม่มีการถ่ายถอดเพราะมีรูปแบบไม่แน่นอน
- 1.4 รูปตัวเลข (Numerals)

ส่วนประกอบดังกล่าวข้างต้นมีตำแหน่งและหน้าที่ตามอักษรวิธีโบราณดังต่อไปนี้

รูปอักษร	ตำแหน่ง	หน้าที่
รูปพยัญชนะตัวเต็ม	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนเป็นพยัญชนะตัวแรกของคำ - เขียนระดับเดียวกับพยัญชนะต้น และเป็นตัวสุดท้ายของคำ - เขียนข้างบนพยัญชนะตัวเชิง 	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นพยัญชนะต้นของคำ - เป็นพยัญชนะตัวสะกดที่มีเครื่องหมายวิรามกำกับ - เป็นพยัญชนะตัวสะกดที่มีตัวตามอยู่ข้างใต้
รูปพยัญชนะตัวเชิง	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนใต้พยัญชนะต้น - เขียนใต้พยัญชนะตัวสะกด 	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นพยัญชนะควบกล้ำ - เป็นตัวตาม
รูปสระลอย	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนเป็นตัวแรกของคำ 	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นพยางค์แรกของคำ
รูปสระจม	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนข้างหน้า ข้างบน ข้างหลัง และได้พยัญชนะต้น 	<ul style="list-style-type: none"> - ประกอบพยัญชนะต้น
เครื่องหมายนิคหิต	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนบนพยัญชนะ 	<ul style="list-style-type: none"> - แทน ง สะกด
เครื่องหมายวิราม	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนบนพยัญชนะท้ายของคำ 	<ul style="list-style-type: none"> - แสดงว่าพยัญชนะตัวนั้นเป็นตัวสะกด
เครื่องหมายวิสระ	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนไว้ท้ายคำ 	<ul style="list-style-type: none"> - แทนสระ อะ
เครื่องหมายอุปมานียะ	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนบนพยัญชนะ ตัว ป 	<ul style="list-style-type: none"> - แทนสระ อะ
รูปตัวเลข	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนแทรกระหว่างคำ 	<ul style="list-style-type: none"> - บอกจำนวน

2. ต้องมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์การปริวรรตและปริวรรตด้วยตัวอักษรและอักษรวิธีตามที่กำหนดไว้อย่างถูกต้อง กล่าวคือ เมื่อจะถ่ายถอดด้วยตัวอักษรไทยก็จะต้องเขียนคำตามอักษรวิธีอักษรไทย และเช่นเดียวกันเมื่อจะปริวรรตเป็นอักษรโรมันก็ต้องเขียนตามอักษรวิธีของอักษรโรมัน

3. คำที่ปริวรรตนั้นสามารถอ่านได้เป็นคำที่ตรงกันไม่ว่าจะเขียนด้วยอักษรไทยหรือโรมัน

4. คำที่ปริวรรตต้องสามารถเขียนกลับเป็นคำเดิมด้วยอักษรโบราณได้ถูกต้อง

5. ต้องปริวรรตตามต้นฉบับไม่เพิ่มหรือเติมคำใดๆ ลงไป ทั้งนี้เพราะเป็นเรื่องธรรมดาที่จารึกหรือเอกสารโบราณมักจะมีข้อความบางตอนลบเลือนหรือชำรุดหายหรือขาดไป ดังนั้นหากไม่สามารถจะอ่านได้ผู้ปริวรรตจะต้องไม่เพิ่ม หรือเติมข้อความอื่นใดลงไปเป็นอันขาด ควรใส่เครื่องหมายจุด (.) ไว้ตามจำนวนตัวอักษรที่ขาดหายไป เช่น หายไปสามตัวอักษรก็ใส่จุดไว้สามจุด (...) และหากไม่สามารถกำหนดได้ว่าตัวอักษรขาดหายไปกี่ตัว ก็ควรขีดเส้นตรงยาวไปให้ครบตามจำนวนบรรทัดที่หายไปเช่น

1. _____

2. _____

6. หากว่าตัวอักษรขาดหายไปบางส่วนแต่ยังสามารถพิจารณาได้ว่าเป็นตัวอักษรใด ก็ให้เขียนตัวอักษรนั้นไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ () เช่น กฤษณะ (ณ) จากตัวอย่างที่แสดงมานี้จะทำให้ผู้อ่านจารึกทราบว่า อักษร ณ ในจารึกนั้นเห็นไม่ชัดเจนหรือไม่ครบทั้งตัวอักษร

7. ต้องมีความละเอียดรอบคอบและระมัดระวังในการปริวรรต เพราะหากปริวรรตผิดจะนำไปสู่การแปลและการตีความที่ผิดพลาดได้

หลักการปริวรรตอักษรโบราณเป็นอักษรโรมันและอักษรไทย

1. การถ่ายถอดรูปอักษร

ตัวอักษรโบราณจะปริวรรตมาเป็นอักษรไทยปัจจุบันและอักษรโรมันดังต่อไปนี้

1.1 การถ่ายถอดรูปพยัญชนะที่ไม่มีรูปสระระจุมประสมอยู่

อักษรไทย	ก	ข	ค	ฌ	ง
อักษรโรมัน	ka	kha	ga	gha	nga
อักษรไทย	จ	ฉ	ช	ฌ	ญ
อักษรโรมัน	ca (cha)*	cha (chha)*	ja	jha	ña
อักษรไทย	ฎ	ฏ	ฑ	ฒ	ณ
อักษรโรมัน	ṭa	ṭha	ḍa	ḍha	ṇa

อักษรไทย	ด	ถ	ท	ธ	น
อักษรโรมัน	ta	tha	da	dha	na
อักษรไทย	ป	ผ	พ	ภ	ม
อักษรโรมัน	pa	pha	ba	bha	ma
อักษรไทย	ย	ร	ล	ว	ศ
อักษรโรมัน	ya	ra	la	va	śa
อักษรไทย	ษ	ส	ห	ฬ	
อักษรโรมัน	ṣa (sh*,ç**)	sa	ha	ḥa	

อักษรพิเศษ

อักษรไทย	ฤ
อักษรโรมัน	r̥

1.2 การถ่ายถอดรูปสระลอย

อักษรไทย	อ	อา	อิ	อี	อุ	อุ	เอ	โอ	ไอ
อักษรโรมัน	a	ā	i	ī	u	ū	e	o	ai

1.3 การถ่ายถอดรูปสระจม

อักษรไทย	า	ิ	ี	ุ	ู	เ	โ	ไ	เา
อักษรโรมัน	ā	i	ī	u	ū	e	o	ai	au

1.4 การถ่ายทอดรูปเครื่องหมาย

เครื่องหมาย นิคหิต (◌̣) วิสระ (◌̣̣) อุปทานียะ (◌̣̣̣) วิราม (◌̣̣̣̣)

อักษรไทย ◌̣ ◌̣̣ ◌̣̣̣ ◌̣̣̣̣ . (เครื่องหมายจุด)

อักษรโรมัน ꞥ (m)* ꞥ + - (ไม่เขียนตัว a)

หมายเหตุ

1. รูปอักษรโรมันที่ใช้ถ่ายทอดจะเป็นแบบตัวพิมพ์เล็ก
2. รูปอักษรโรมันที่อยู่ในวงเล็บและมีเครื่องหมาย * กำกับ พบใช้ในคำอ่านจารึกของนักภาษาโบราณชาวอินเดีย
3. รูปอักษรโรมันที่อยู่ในวงเล็บและมีเครื่องหมาย ** กำกับ พบใช้ในคำอ่านจารึกของนักภาษาโบราณชาวฝรั่งเศส เช่น ศาสตราจารย์ออร์ซ เซเดส์
4. เครื่องหมาย - ใช้แทนรูปพยัญชนะใดๆ ที่สามารถเขียนอยู่ในตำแหน่งนั้นได้

2. หลักการถ่ายทอดรูปพยัญชนะเดี่ยว

การถ่ายทอดรูปพยัญชนะโบราณแต่ละตัวทั้งที่เป็นตัวเต็มและตัวเชิงมาเป็นอักษรไทยปัจจุบันหรืออักษรโรมัน จะใช้ตัวอักษรตัวเดียวกันแทนทั้งรูปพยัญชนะตัวเต็ม และรูปพยัญชนะตัวเชิง

การปริวรรตรูปพยัญชนะโบราณ 1 รูป ที่ไม่มีสระจมประสมอยู่ มีหลักดังนี้

หลักการปริวรรตเป็นอักษรโรมัน	หลักการปริวรรตเป็นอักษรไทย
รูปพยัญชนะโบราณ 1 รูปที่ไม่มีรูปสระจมประสมจะถ่ายทอดเป็นอักษรโรมัน 2 รูป คือ รูปอักษรที่ตรงกัน 1 รูป และตามด้วยตัว a เสมอ เช่น รูปอักษร ꞥ ถ่ายทอดเป็น ka	รูปพยัญชนะโบราณ 1 รูปที่ไม่มีรูปสระจมประสมจะถอดเป็นรูปอักษรไทยที่ตรงกัน 1 รูป เช่น รูป อักษร ꞥ ถ่ายทอดเป็น ก

ดหฺมฺ

dharmma

ธรรม

ดหฺมฺเมติ

varmmeti

วรมเมติ

หมายเหตุ

การถ่ายถอดคำภาษาสันสกฤตและภาษาเขมรที่มีพยัญชนะซ้อน 2 ตัว ด้วยอักษรไทย

1. การถ่ายถอดคำภาษาสันสกฤตที่มีพยัญชนะต้นซ้อน 2 ตัว (Conjunct Consonants) และพยัญชนะตัวที่ 2 เป็นพยัญชนะกึ่งสระ ได้แก่ตัว ย, ร, ล, ว และ ษ ที่ประสมด้วยสระจม - ใ- โ- โ- และ -า ให้เขียนรูปสระ - ใ- โ- โ- ไว้หน้าพยัญชนะตัวแรก เช่น เกษฺตร ไวยม โศลก และ เทฺรปที เป็นต้น

ส่วนคำภาษาสันสกฤตที่มีพยัญชนะซ้อน 2 ตัว ที่นอกเหนือจากนี้จะถ่ายถอดตามหลักเกณฑ์ที่ได้อธิบายไว้ในข้อ 3.2

2. การถ่ายถอดคำภาษาเขมรที่มีพยัญชนะต้นซ้อน 2 ตัวที่ประสมด้วยสระจม - ใ- โ- โ- และ -า ให้เขียนรูปสระ - ใ- โ- โ- ไว้หน้าพยัญชนะตัวแรก เช่น เสตฺตุ โชลฺตุ และ เขฺมา เป็นต้น

หลักการปริวรรตเป็นอักษรโรมัน	หลักการปริวรรตเป็นอักษรไทย
3.3 การถ่ายถอดพยัญชนะตัวสะกดที่มีเครื่องหมายวิราม (ˉ) กำกับอยู่ข้างบน จะไม่เขียนตัว a ตามพยัญชนะตัวสะกดนั้น	3.3 การถ่ายถอดพยัญชนะตัวสะกดที่มีเครื่องหมายวิราม (ˉ) กำกับอยู่ข้างบน ให้เติมเครื่องหมายจุด (.) ไว้ใต้พยัญชนะตัวสะกดนั้น

3. หลักการปริวรรตเป็นคำ

การถ่ายถอดคำที่เขียนตามอักษรวิธีโบราณมาเป็นอักษรไทยและอักษรโรมันนั้น จะต้องเป็นไปตามอักษรวิธีของอักษรไทยและอักษรโรมันซึ่งมีวิธีการปริวรรตตั้งแต่พยัญชนะต้นจนถึงเครื่องหมายต่างๆ อยู่ 6 ประการ ดังนี้

หลักการปริวรรตเป็นอักษรโรมัน	หลักการปริวรรตเป็นอักษรไทย
3.1 การถ่ายถอดเป็นอักษรโรมันจะต้องถ่ายถอดพยัญชนะต้นแล้วจึงถ่ายถอดสระตามเสมอ ไม่ว่าคำที่เขียนด้วยอักษรโบราณจะวางรูปสระไว้ในตำแหน่งใด	3.1 การถ่ายถอดเป็นอักษรไทยนั้น หากคำโบราณมีรูปสระอยู่หน้าพยัญชนะต้นต้องถ่ายถอดสระก่อน ส่วนคำที่มีสระอยู่ในตำแหน่งอื่นจะเขียนพยัญชนะต้นก่อนแล้วจึงเขียนสระ ซึ่งก็เหมือนกับการเขียนคำไทยปัจจุบันนั่นเอง

ตัวอย่างเช่น

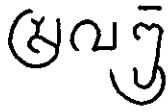
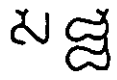

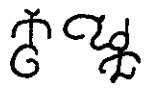

คำในจารึกโบราณ	ถอดเป็นอักษรโรมัน	ถอดเป็นอักษรไทย
เตสมิ	tesam	เตส
วิจจา	vijja	วิชา
กอน	kon	โกน

หมายเหตุ

ตัวอย่างคำในจารึกโบราณที่ใช้ในบทความนี้ จำลองมาจากคำที่เขียนด้วยอักษรปัลลวะ ที่ใช้ในจารึกเขารัง จารึกพระเจ้ามเหศวรมันซึ่งเป็นจารึกของอาณาจักรเงินละ และจารึกเข รมมา ของอาณาจักรทวารวดี ซึ่งจารึกทั้งหมดนี้มีอายุพุทธศตวรรษที่ 12 รูปแบบจำลองอักษรปัลลวะที่ใช้ในจารึกเขารังได้ในตอนท้ายของบทความ

หลักการปวิรรตเป็นอักษรโรมัน	หลักการปวิรรตเป็นอักษรไทย
<p>3.2 อักษรโบราณที่เป็นพยัญชนะชั้นสองตัว หรือเป็นพยัญชนะต้นที่มีตัว ฤ อยู่ข้างใต้ เมื่อถ่ายถอดเป็นอักษรโรมัน จะไม่เขียนตัว a ตามพยัญชนะตัวแรก ถ้าเป็นพยัญชนะซ้อนกันสามตัว จะไม่เขียนตัว a ตามพยัญชนะตัวที่หนึ่งและตัวที่สอง ส่วนสระจุมที่ประสมอยู่กับพยัญชนะตัวแรกหรือตัวล่างสุด ให้ถ่ายถอดเป็นสระของพยัญชนะตัวที่อยู่ล่างสุดเสมอ</p>	<p>3.2 อักษรโบราณที่เป็นพยัญชนะชั้นสองตัว หรือเป็นพยัญชนะต้นที่มีตัว ฤ อยู่ข้างใต้ เมื่อถ่ายถอดเป็นอักษรไทยจะเขียนเครื่องหมายจุด (.) ไว้ได้พยัญชนะตัวแรก ถ้าเป็นพยัญชนะซ้อนกันสามตัว จะเขียนเครื่องหมายจุด (.) ไว้ได้พยัญชนะตัวที่หนึ่งและตัวที่สอง ส่วนสระจุมที่ประสมอยู่กับพยัญชนะตัวแรกหรือตัวล่างสุด ให้ถ่ายถอดเป็นสระของพยัญชนะตัวที่อยู่ล่างสุดเสมอ</p>

ตัวอย่างเช่น

คำในจารึกโบราณ	ถอดเป็นอักษรโรมัน	ถอดเป็นอักษรไทย
	sralanī	สรลณ
	sacca	สจจ
	kantai	กนไต
	kṛṣṇe	กฤษณะ
	candra	จนทร

ตัวอย่างเช่น

คำในจารึกโบราณ

ถอดเป็นอักษรโรมัน

ถอดเป็นอักษรไทย

វិហារ

vihār

วิหาร

อายุ

āy

อายุ

โกน

kon

โกน

โผง

phoṅ

โผง

หมายเหตุ

ข้อควรจำในการเติมเครื่องหมายจุด

1. การเติมเครื่องหมายจุด (.) ไว้ได้พยัญชนะของอักษรโรมันนั้นเป็นการนัยกว่าเป็นอักษรตัวใด ทั้งนี้เพราะมีการใช้รูปอักษรโรมันตัวเดียวกันแทนพยัญชนะต่างวรรคหรือต่างตัวอักษรกันจึงจำเป็นต้องเติมเครื่องหมายจุดไว้ข้างได้ เช่นจุดได้พยัญชนะวรรคฎ เพื่อแยกระหว่าง วรรค ต เป็นต้น

2. การเติมเครื่องหมายจุด (.) ในการถ่ายถอดอักษรไทยจะใช้ในกรณีต่อไปนี้

2.1 เขียนจุดได้พยัญชนะที่มีพยัญชนะตัวอื่นซ้อนอยู่ข้างได้

2.2 เขียนจุดได้ตัวสะกดที่มีตัวตาม หรือตัวสะกดมีเครื่องหมาย " ภิราม "

กำกับอยู่

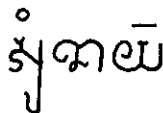
หลักการปริวรรตเป็นอักษรโรมัน	หลักการปริวรรตเป็นอักษรไทย
3.4 การถ่ายถอดรูปเครื่องหมายนิกหิต (◌̣) ให้ถอดเป็น ๓ และเขียนต่อจากสระของพยัญชนะตัวที่มีเครื่องหมายนิกหิตกำกับอยู่	3.4 การถ่ายถอดรูปเครื่องหมายนิกหิต (◌̣) ให้เขียนรูปเครื่องหมายนิกหิตไว้ตามตำแหน่งเดิม

ตัวอย่างเช่น

คำในจารึกโบราณ

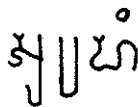
ถอดเป็นอักษรโรมัน

ถอดเป็นอักษรไทย

amnoy

อโนย

araham

อรห

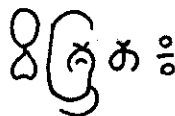
หลักการปริวรรตเป็นอักษรโรมัน	หลักการปริวรรตเป็นอักษรไทย
3.5 การถ่ายถอดรูป เครื่องหมายวิสระ (- ◌◌) ให้ถอดเป็น h และเขียนไว้ในตำแหน่งเดิม	3.5 การถ่ายถอดรูป เครื่องหมายวิสระ (- ◌◌) ให้ถอดเป็น ะ และเขียนไว้ในตำแหน่งเดิม

ตัวอย่างเช่น

คำในจารึกโบราณ

ถอดเป็นอักษรโรมัน

ถอดเป็นอักษรไทย

viśrutah

วิสุต

หลักการปริวรรตเป็นอักษรโรมัน	หลักการปริวรรตเป็นอักษรไทย
3.6 การถ่ายถอดรูป เครื่องหมายอุปทานิยะ (◌◌) ให้ถอดเป็น เครื่องหมาย + ไว้หน้าพยัญชนะที่มีเครื่องหมายอุปทานิยะอยู่ข้างบน	3.6 การถ่ายถอดรูป เครื่องหมายอุปทานิยะ (◌◌) ให้ถอดเป็น ะ ไว้หน้าพยัญชนะที่มีเครื่องหมายอุปทานิยะอยู่ข้างบน

ตัวอย่างเช่น

คำในจารึกโบราณ

𑀧𑀺𑀢𑀺

ถอดเป็นอักษรโรมัน

+ pūrvva

ถอดเป็นอักษรไทย

ะ ปูรวว

การเรียนรู้หลักการปริวรรตอักษรโบราณตามที่ได้อธิบายมานี้ นอกจากจะเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับนักภาษาโบราณแล้ว ยังให้ประโยชน์ต่อนักวิชาการสาขาอื่นๆ ที่ต้องใช้ข้อมูลจากจารึกโบราณเพราะจะทำให้เข้าใจว่า คำต่างๆ ในจารึกที่ถ่ายถอดมาเป็นอักษรโรมัน หรืออักษรไทยปัจจุบันนั้น มาจากคำที่เขียนด้วยอักษรโบราณคำใด เขียนอย่างไร และปริวรรตถูกต้องหรือไม่ รวมทั้งจะสามารถถ่ายถอดชื่อราชวงศ์ ชื่อบุคคล ชื่อตัวอักษร และชื่ออื่นๆ ที่เขียนเป็นอักษรโรมันอยู่ในหนังสือหรือบทความที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอินเดียมาเป็นอักษรไทยได้ถูกต้องอีกด้วย เช่น มีชื่ออักษรชนิดหนึ่งเขียนด้วยอักษรโรมันว่า **Kharoṣṭhī** ต้องปริวรรตเป็นอักษรไทยว่า **ขโรษฐี** เป็นต้น

หนังสืออ้างอิง

หนังสือและวารสาร

กรมศิลปากร. **จารึกในประเทศไทย เล่ม 1.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์, 2529.

อุไรศรี วรละริน และ อรวรรณ บุญยฤทธิ. เอกสารประกอบการอบรมเรื่อง “ระบบการถ่ายถอดอักษรแบบ Transliterations และ Transcriptions.” คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร วันที่ 13 พฤษภาคม 2545.

Antelme Michel. “Note on the Transliteration of Khmer.” *Udaya Journal of Khmer Studies*. No. 3, 2002. 1-33.

Cœdès G. *Inscriptions du Cambodge vol. v.* Paris : A. Maisonneuve, 1953.

Pou Saveros. *Dictionnaire Vieuxkhmer – Français – Anglais.* Paris : Cedoreck, 1992.

สำเนาจารึก

สำเนาจารึกเขารัง จารึก เข ชมูมา และ จารึกพระเจ้ามเหศวรรมัน ของภาควิชาภาษาตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

Makato Minegishi and Jun Takashima. **Issues in Transliteration for Khmer and Thai Scripts.** Accessed 29 April 2004 Available from http://semioweb.msh_paris.Fr/escom/project_re

Transliteration principles. Accessed 29 April 2004 Available from http://acharya.iitm.ac.in/multi_sys/translit.html

ตัวอย่างการปริวรรต จารึกเย ธมฺมา

ฌตฺตฺฐาชฺชตฺตฺตฺตฺต
 ฌตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺต
 ฌตฺตฺตฺตฺตฺตฺต
 ฌตฺตฺตฺตฺตฺต

เย	ธมฺมา	เหตุปฺปกวา	
ye	dhammā	hetuppabhavā	
เตสํ	เหตุํ	ตถาคโต	อาห
tesaṃ	hetuṃ	tathāgato	āha
เตสญจ	โย	นิโรโธ	จ
tesañca	yo	nirodho	ca
เอวํ	วาที	มหาสมโณ	
evaṃ	vādī	mahāsamaṇo	

หมายเหตุ จารึกเย ธมฺมาที่ใช้ในตัวอย่างนี้ผู้เขียนบทความเขียนขึ้นใหม่โดยใช้
 แบบอักษรจากจารึกเย ธมฺมา หลายหลักประกอบกัน

Abstract

Transliteration principle of the ancient scripts derived from India

Transliteration is a method for representing the characters and orthography from one script to other scripts.

This article deals with the transliterating method of the ancient Indian kingdoms scripts and the ancient scripts, derived from Indian scripts, found in the inscriptions of Thailand and other countries in southeast Asia such as Pallava script to the Roman and the Thai alphabet.

The article gives an explanation, step by step, on how to transform the ancient consonants, vowels, and some diacritics, including the specimens of the words and the Ye Dhamma verse written in Pallava script.